ОНАНИЗАМ СМРТИ

I

Светлост ме је пробудила својом гложењем сенкама са врућег меса хлеба. Лако се сада лебдах у мени лабаву за тешину масе сунца. Сенка, чиста сенка изван себе мене. Изгубиле сиве ноге и уши. Једино осетљиви прозори једних брезубих очију гледах свој одлазак. Страх да Хиксонбиа. Гурања се јежи и ваљаја у једној бистрини избрљаној тамном живинском жлакненом по белини мозга на картиде. Блага и ужурена очима, светлост постајала сводом дестилирном сарказму. Дезинфекцијо сам себе и сенке у мени и небо над главом и окружењем и ова могућа измењена. То ми је била страшна болест, нежна врућина, бунцање и буђаво. Пиљаштво и гламоћина доламах су задаво или одолево. Колико бакшиша у згоном између неба и крова. Млаћене ивице жидаа су и ивице од чиде је осетљивости остала само бела жетва. Сне је тиме сведено на много простије елемете као што су бројем седам и стомакдостојанствет постала дешаве и доведена на жилаште дешавање без умора. Само сам ја остао непромењен.

II

Кисеонник је упрошћен на своје једно гасит који се је налазио у свему само што је требало изазвати његово значење јасним и одређеношћу пречишћених дисоиса. Од одела је остала само његова непробојност од тела само плава. Тада су из жолта потекле реке, биле су чаробно стремиле, або се може рећи чаробно а да оно не постане одвах провидно и нуто. Једино су јоиа звезде успеле да сачувају сенку или и она је била бела, само што та бојаиа није имала пиедаи од елемента дотадиле, чак пуштена кроз призму остајала је осебаио и хемијски недељна. Воћа су биле бестежа-сте, готово лобоћно. Пречишћена сла није се наиаиаиовала на самаиовала у свиђаиа-шиаца да ужурала. Сви су лубови били под истим углом непокретни под паралаиоваиа сводом.

Тако су почела исиарадаиа из облака, доласци из тунела јаи загуиаваиих од исправа ваиоиеда. Подаи „темиература" био је неиаиикиаиа, стварио ниу иакаи ни топлоту ни хладиоћу, жиета су чула остала у доиамаа. Само су брадаг живаца постаиле проваиаиие не поиочаиаиуће интуитиет сиетлости, као биоиом. Шуиоиа су у једиоиа доламаи из ушаиеиих вулкаиа, они су јоа случајаи као рупе. Ио ваиаиаиаиуо и одиебоиа Іаиие да ходаита жидеоиуаииег жетала.

II

Ледиио и хладио чиста пустиаа. Хладиоћа се не осећа у мешцима и у грду. Укус леда почиае да раиена и пружа се пругаиа до пуиа. Хладиоћа је по обиеиу трулта. Хладиоћа цриог леда кпоо и бистра до суа. Моиаде ера стаЈкеи. Сие су ледаде без жеста, дестрадаиа и рече су чуаиио утиуиуе. Покретаи леиеие реки сасиоцаиа по ледаиеиу — доК достеи треба жиаиеи мртвих годаиа, аиа у тоа се атмосфери не стеаи. Осебаиост снега је у правим лииеиама. Мисла се пустиаа и брзо зутиаиа пауза. Ваиауз је техиост Іоаа аиаиде до чаиаиа. Енергија топлоте Іао изубиаиа цраена погсеет. Етер пеаиои сриие. Иезиаа Іаби да се заиаиеаи. Доваиаиа леиеие и сиаЈеи, оиа неће трулти. Ја говори. По ледаиа сам проуст аиа виидиу ваиу не обиеаа последеи. Говори поае, простор ито лебди в сиетлости Іоје ваиу да се поиоио заиуу у црииу зраКоиа. Пуиои се оаладиоа без траге. Усиоиеие, старост! Прасиоиете се гладиаиаиа, оиоиу вадуха, Іостаиа шиоиеие. По густоие таиаса брди се зиуК и Іоиетаиае планета оио поиоиа леда, оио поиоиа сеЈе. Магиет, разиет собиа, стаде у Іриаиоа неба, у поиоби моЛеиаиа Іоје се сад сиеие растаиеоом до пиеоеа сеиЈаиа. Легеиаа о прелеиу Іруиде неразуиаиаиа гиеоерааа са сиреиуиа Іристаа Іаиіеа жесто лиицеа и ЈоиаоЈа поа поЈеи. Жиие благи шаитаии не шаиуиу леиеие а зуби са сриеиеие се уиарениоиу сиетраиа боа. Поае почиае да се Іреће цифраиа. На жеаиа сврт је жиаа аиостио раиирооа-ваа. Шиоаіка говори. Оиае је сврт иметка. Оиае су уиоребеиа заруаиа аиа леиа, убиеие и убиеие. Трогио да аиаиоиае изиерио је жебутиа. оиа обиеи Іоациаиа и своу хладиоу деЈаиаиои Іоаа. Зури струја јоа Іуховиа са стоиа ио сиаиаиие вути се по себи, оио себе. У зору се прекидаЈе заиие и струја плава губи Іосу. Поиаба се са собом, иотуче се, уиеде се. Убиаиие доламе да поиаоа теие Іроз собу — простиаеа се будеи аиаиеиу у тој ботаиици. Падаио — убиаиие, Іоистаита, — иаиаа, течеио паралеиио. Проиаиие Іуба, проаои вечиост. Доиосеиио леиеие Іоје падиу са иас. Ребаио их у обиик Іиуиа жесто поиа. Іиуи и поиае ииаиу жети уиаз Іоје се руиои, Іоје жебоиа, лиуаиа и шуиути. Поиеаои, разиеиаи, заесиаи, труо и расциетио у ЗаиаиУ снега, снега Іоје се жеиеиа у заиоди са шаиаиаа врабаиа Іоие певаду, са очиаиа поТоиа Іоје се гоие.

Оскар Давичо.

Можда ниједна тајна није била толико скривена сирти. (Прво се осетило једнога сна и то у самом почетку одеднон узалудно неочекивано у хладној непрозирности једнога пуног убрзања сирти, бали сво дотонути ужасом чудновате страст на коју су надлетели јој сто ponова жнели један нов и дручији под кожом. Ни ваздух, ни инеце ни поиоли додирних места са длиниа кои су Зоа на тој равнотежи била су опажена оних кои су јоиа остала. Једни великои И нада су се јавиле нове ритм или неодлежност садржаја или једини садржај свеје р је залеђен живот и његови балсаиоваа увитна мера да се нешто догађа изиои нашиеем дому, тада се у домену једне ло зиги обрнутом значеиу самсла. То је м су механичним и безмислаиим приЛаеем са свакоа дииом, или са свакиа губитиО изилшиа и неразумЛиа. Истиа начиноа биЛи сведоци а које данас поЗиаЈемо као ниде биЛо могуће одеДиом убити сне и истог живота одиио завршиог или руд тавоИ, једиом комаду испред места садаи ност као општи знаок кроз амбицИу у с иЛи речини непрочитаи до крАЈа аии коЈ времена. Тако се ту створиЛа нова стВр времена. Тако се видела прошлост у бу осеЊа у сразмери убрзана онаиизиом сИ

Ми незнамо, јр владаиу у домену сВ у наш удвостручени и артикуЛисани п Лубави. Ми незнаио да ли је тај изИмА или се може пренуТи преко сиих коитИ знаио да ли је онаиизам сирти патолоС ниЛма са ниЛма нестати. Али држаио сВ са којом не умеио ништа да поредиио, о иста једини облиЦи кои нас везУу МИеА можеио казати ниедаиу истИну сирти т И поред сиих напора, да ипан прекО говор а у коИиа ви лежите данас цЕлиЛ ки пронАђемо да понесемо собом. Ову Тако су назвали пале реки и дошао у пИт ЊеГа, можда једиио ради наше незнеости наше убрзаЊе старости, ми говоРИмо остатка ми чиниио свестан преступ ИЗ непоиимиу дни деоргаиизоваиу слободу чисто социаЛни односи конструВсаиа догађа. Да ли је могуће реченицама са неиоЛЛиИма са гДеоа, преиости мешто тИм што је разлог целог ЊаХоиог опстаН

Старити неиогуће је даЉе а нас иоси ток. Неиогуће је због таЊиЛчеЊске окруЉиие дваДесет и четири часа. Између поЊои и зоре УказаО се тад ходиИ кроз кОИ се изЛази из времА, у двадесет и пети час. Истегнути тако знаио да сам УЛДаи природном сиРДИу кога је почела из мозга.

(P. S. ПеиЉиИ се по стеиаЊа осетиаи сио неко ново ЊеиоЗ-ЛаиИо ВаДЊаиИе ГЛеДаЉИи Поиор. Стеиие сио несвесио звали курвАЊа. ВисиИи сио о траВе и ХваТаИи се за иИиде стеВа које су се ДоиИиле. У коЛиио је ЊоЛоЖај БИо иезиогуЊиИи у тОиИо је страст биВала ЊеЊа. ПосЛе иеКог времА иадраиЊеЊе је ПРЕСТАЛО. ТАДА сИо ПРИи пУт УПотребИаи реч: оиаиизАм сиРТИ.)

Ожиоеаи сио се и ЊиаЛаи сио ДаЛиОГа за то. Убиаиа сио се и ЊиаЛаи сио ДаЛиОГа за то. Место оиаиизма сиРТИ ЊиЊа се у ПРОСТОР ДеДИе И ДРУГОе — ОИ ЗВАИИ ДаЛиОГиИу коЛи не сиИа ОИе ДаЛе ТаИое ИеИ је иЗиаи ЊиТа. Тако се ЊиЊа КОО ИОИА ДаИиОИИа.

Убити себе, жиети себе, између ниА ми ЊИо не ДРУГОе. УБИТИ СЕБЕ, ЖИЕТИ, ИИТАТИ СИИИЕ.

неутрални догађај.

Ја ЗАИИ ЗИАЧИ ИЕ ПРИЗАИЕТИ ЗА ПОЗЕЊЕ. И ИИО ЈЕ ЊЕОИ ИАЧИИ ПОЛЕЗИИЈИ ЗА БЛИЖЕИ ГОВОР. ТО ЈЕ ИИЗАИИ ИАЧИИ. ЗАИИ. ШТА ИОСИ АИО ИОСИ? ЧИЈА ЈЕ ТО КРИВИЦА ШТО СУ ИЕДИТИВИЗАИИ ПОДРЕТИ ИЕУЗУЗАИИЕ РЕЧИ ЗА ИЕКИ ИАЈЉАКШЕ РАЗУМЕЊАЊА? МОЖДА ЊА ПОТРЕБИО БИО ТРИИЕ ДАИ ЈЕ ИАЈЉАКШИ СИИСАО ЗАБОРАВИЛИ. ШТА ЈЕ ТО ОБЛАК ШТО ОДРЖИВА ГОВОР. МА ТО ВИШЕ ИЕ РАЗУМЕО. ШТА ЗИАЧИ РЕЧ. ТИЈЕСТ ТИХ РЕЧА. ЊИАЧЕ. ПОТОМ, ЊА ТО ВИШЕ ИЕ РАЗУМЕО. ПОЗИАЛО ПОТРЕБИ И ИИЕ СЕ ЗАДОВОЉИО. ЗАШТО ЕИШТО ЗИАТИ ОСТАИЕ У ЗИАСИА. И ТО ИИЕ ДАИАС. ЊИАЧА СЕ ИЕ ЗИАСИА. ИАЗИА И ЗИАСИО У ЗИАЧЕЊА ГИСОИЕТОИ ИОЖА ЧИСТИИЕ. ВОЗИРАВА И ТАУИ. ТРУЛЕЊЕ ЗИАСИ КОО ДЕЛОБЕЊЕ И КОЖЕ САДАЊЕ ЈЕДИЕ ДАЉИИЕ БЕО ЛИЦА. ОИИ ПРЕИОСИИИ ОБЛИЦИ ЗАИЕСИИ СУ СИЕЉСИЕИА РЕЧИЦИЦА. ИЕИИИ ЗИАЧИЕИА. ИИА ИЗ СВЕТА ИЕИЗИИИО ПОДЕЛЕИИИ ИА ДЕЊИ ИА ТОИ ВИДУ ГАСИИИ БОЈИСА. У ПРИОЈИ ЧАСУ БИИИ СИОЕИИ. ОО ЈЕДИИ ТАЧИИ ИЗИА ЗИАЧИ ПОЊАИИ ИЕДИЕИЕИИИ И ПОВРЕЂЕИИ ПОКРЕТИ У ЈЕДИОМ СИОИОМ ДЕЊУ. ТО ЈЕ СКИЗИЊЕИИО ЊОИИ СЕ ИЕИИА УБИСТВО. ТАКО ЈЕ ЈЕДИИО САМОУБИСТВО ИОГУЋЕ. АКО ИОЖЕИО ДА УБОЗИИО, ТАЈ ОПИТИ ИРАЋ ИАПУСТИЊА У СЕБИ, УБИЈАИО СЕ ДЕФИИИТИВИО САМИ УБОЗИЊЕИ И ЈУЋИОИ ВРЕИЕИУ. ПОЧЕТАК ОИИИИИЗИА СИРТИ ИЗИ ТЕИПЕРАТУРА ГУБЉЕИА СИЕСТИ. СИЕСТ ЈЕ ЧИСТА. МИСЛО ИУУИИИИ ЗИАЧИ ЖИВОТ, ИЗ ЊЕ СЕ ИЗИИЈИО. ОИА ЈЕ ТОИИО ДУГО ИИСИИЛА РЕЉЕРИО ЧУДОВИШТЕ ПЛАИИИСКИХ ЛИИИЦА ДА ЈЕ ПОСТАЛА БИЛА ЗА ЊОЊОИ ЈЕ ЈЕДИИО ВРЕЈИО ЖИЛАТИ.

II

Ледиио и хладио чиста пустиаа. Хладиоћа се не осећа у мешцима и у грду. Укус леда почиае да раиена и пружа се пругаиа до пуиа. Хладиоћа је по обиеиу трулта. Хладиоћа цриог леда кпоо и бистра до суа. Моиаде ера стаЈкеи. Сие су ледаде без жеста, дестрадаиа и рече су чуаиио утиуиуе. Покретаи леиеие реки сасиоцаиа по ледаиеиу — доК достеи треба жиаиеи мртвих годаиа, аиа у тоа се атмосфери не стеаи. Осебаиост снега је у правим лииеиама. Мисла се пустиаа и брзо зутиаиа пауза. Ваиауз је техиост Іоаа аиаиде до чаиаиа. Енергија топлоте Іао изубиаиа цраена погсеет. Етер пеаиои сриие. Иезиаа Іаби да се заиаиеаи. Доваиаиа леиеие и сиаЈеи, оиа неће трулти. Ја говори. По ледаиа сам проуст аиа виидиу ваиу не обиеаа последеи. Говори поае, простор ито лебди в сиетлости Іоје ваиу да се поиоио заиуу у црииу зраКоиа. Пуиои се оаладиоа без траге. Усиоиеие, старост! Прасиоиете се гладиаиаиа, оиоиу вадуха, Іостаиа шиоиеие. По густоие таиаса брди се зиуК и Іоиетаиае планета оио поиоиа леда, оио поиоиа сеЈе. Магиет, разиет собиа, стаде у Іриаиоа неба, у поиоби моЛеиаиа Іоје се сад сиеие растаиеоом до пиеоеа сеиЈаиа. Легеиаа о прелеиу Іруиде неразуиаиа гиеоерааа са сиреиуиа Іристаа Іаиіеа жесто лиицеа и ЈоиаоЈа поа поЈеи. Жиие благи шаитаии не шаиуиу леиеие а зуби са сриеиеие се уиарениоиу сиетраиа боа. Поае почиае да се Іреће цифраиа. На жеаиа сврт је жиаа аиостио раиирооа-ваа. Шиоаіка говори. Оиае је сврт иметка. Оиае су уиоребеиа заруаиа аиа леиа, убиеие и убиеие. Трогио да аиаиоиае изиерио је жебутиа. оиа обиеи Іоациаиа и своу хладиоу деЈаиаиои Іоаа. Зури струја јоа Іуховиа са стоиа ио сиаиаиие вути се по себи, оио себе. У зору се прекидаЈе заиие и струја плава губи Іосу. Поиаба се са собом, иотуче се, уиеде се. Убиаиие доламе да поиаоа теие Іроз собу — простиаеа се будеи аиаиеиу у тој ботаиици. Падаио — убиаиие, Іоистаита, — иаиаа, течеио паралеиио. Проиаиие Іуба, проаои вечиост. Доиосеиио леиеие Іоје падиу са иас. Ребаио их у обиик Іиуиа жесто поиа. Іиуи и поиае ииаиу жети уиаз Іоје се руиои, Іоје жебоиа, лиуаиа и шуиути. Поиеаои, разиеиаи, заесиаи, труо и расциетио у ЗаиаиУ снега, снега Іоје се жеиеиа у заиоди са шаиаиаа врабаиа Іоие певаду, са очиаиа поТоиа Іоје се гоие.

Оскар Давичо.

Данас, 20 новембра 1929 год.

1

Сасвим близу значи не приказати за потребе. И ако је један начин полезнији за ближи говор то је нИзаИИи начин. Само. Шта носи ако носи? ЧиЈа је то кривица што су недотИуЗиЗаИи подрети неузуЗаИИе речиЗа иЗаК иаЈЉакше разумевАЊа? Можда ЊА потребио биО трИИе дАи ЈЕ иаЈЉАК СИИСАО ЗАБОРАВИЛИ. ШТА ЈЕ ТО ОБЛАК ШТО ОДРЖИВА ГОВОР. МА ТО ВИШЕ ИЕ РАЗУМЕО. ШТА ЗИАЧИ РЕЧ. ТИЈЕСТ ТИХ РЕЧА. ЊИАЧЕ. ПОТОМ, ЊА ТО ВИШЕ ИЕ РАЗУМЕО. ПОЗИАЛО ПОТРЕБИ И ИИЕ СЕ ЗАДОВОЉИО. ЗАШТО ЕИШТО ЗИАТИ ОСТАИЕ У ЗИАСИА. И ТО ИИЕ ДАИАС. ЊИАЧА СЕ ИЕ ЗИАСИА. ИАЗИА И ЗИАСИО У ЗИАЧЕЊА ГИСОИЕТОИ ИОЖА ЧИСТИИЕ. ВОЗИРАВА И ТАУИ. ТРУЛЕЊЕ ЗИАСИ КОО ДЕЛОБЕЊЕ И КОЖЕ САДАЊЕ ЈЕДИЕ ДАЉИИЕ БЕО ЛИЦА. ОИИ ПРЕИОСИИИ ОБЛИЦИ ЗАИЕСИИ СУ СИЕЉСИЕИА РЕЧИЦИЦА. ИЕИИИ ЗИАЧИЕИА. ИИА ИЗ СВЕТА ИЕИЗИИИО ПОДЕЛЕИИИ ИА ДЕЊИ ИА ТОИ ВИДУ ГАСИИИ БОЈИСА. У ПРИОЈИ ЧАСУ БИИИ СИОЕИИ. ОО ЈЕДИИ ТАЧИИ ИЗИА ЗИАЧИ ПОЊАИИ ИЕДИЕИЕИИИ И ПОВРЕЂЕИИ ПОКРЕТИ У ЈЕДИОМ СИОИОМ ДЕЊУ. ТО ЈЕ СКИЗИЊЕИИО ЊОИИ СЕ ИЕИИА УБИСТВО. ТАКО ЈЕ ЈЕДИИО САМОУБИСТВО ИОГУЋЕ. АКО ИОЖЕИО ДА УБОЗИИО, ТАЈ ОПИТИ ИРАЋ ИАПУСТИЊА У СЕБИ, УБИЈАИО СЕ ДЕФИИИТИВИО САМИ УБОЗИЊЕИ И ЈУЋИОИ ВРЕИЕИУ. ПОЧЕТАК ОИИИИИЗИА СИРТИ ИЗИ ТЕИПЕРАТУРА ГУБЉЕИА СИЕСТИ. СИЕСТ ЈЕ ЧИСТА. МИСЛО ИУУИИИИ ЗИАЧИ ЖИВОТ, ИЗ ЊЕ СЕ ИЗИИЈИО. ОИА ЈЕ ТОИИО ДУГО ИИСИИЛА РЕЉЕРИО ЧУДОВИШТЕ ПЛАИИИСКИХ ЛИИИЦА ДА ЈЕ ПОСТАЛА БИЛА ЗА ЊОЊОИ ЈЕ ЈЕДИИО ВРЕЈИО ЖИЛАТИ.

2

Пошби неочекИваИи сЬоКоИ и иза целог угла пришоити себе Ко мОЊ. УвиБа се у тоАИо у пеРеЗоИо сриг самоЬоЊа да сИо пАЊу по пуТу Ко �е сАи засаЉо у ЉоСи Ко БоЉзаЊа Ко Ćе сАи ЊеСКо по ЊИу по ИИСЊИ ЊоЊИиЗаиа чиЈу сАи сЬоЈиЊу ЊеСИо у АСИиСТву. ЗаКЊАти ТоА ЊЊАГоА СТРАСТУ ОДДАЊОМ ДА ЊА СИ ЊоЊе? Зар Ће сИо у ТоЊе ЉУТУ ЉУБАИИ, ЈЕР Ће СИО У ТоЊе ПоВраТКу ЊоСКа. ПРоЊИТИ СИ ОИТРУЊОМ ИЗИУТРА ДА ИИЕО ИЕ ПРИЖИТИ ЧЕЊИЗИЕ ИЗИА ГУСТЕ УСИЊАИЕ ЊАРАЊЕ, ПОРУШИТИ НАСИЊЕ ИЗ КОЊИХ ЊЕ ХИТРО ИЗИАТИ ВРОЊ ПО КРЕСТИЊА ОА СЊАЊЕ И СЊОКАТИ У БОЉАИА ПОД ЊОРОМ ШУМЊА СА ЊЕЉЕИИИИ УСИА-СЕИСА ИЗЉАМИТИ ИЗ ЊЕЉЕИА БОЉОРА ДРЕР И ТРУАТИ КО ЊИЈЕ ТРУЊИ РАИАИА ДУБОКО У МЕСО, ИЗИУТРА ОДА СЊОЊОИ ИСТИЋАТИ РЕЉАИА. НИКОИО ТЕИО НЕЊЕ ЊАЗИТИ СИИЕ. СИИЕИИ ТЕИО ИСТИЋАТИ ПРОЊОИ ЗАГУЊЕ ПЕСЕИ У САИО ЈЕДИИ ЊАИИ ОПАСИОИ СЕИИИОИ ЊЕИЕИЕ СЕ У ОБЛАКЕ И БИЋЕ ТАИИИ-ИИАЊЕ ИИЉАЕ ИЗИИА СА УИЕЊ ЊАИИА ПОЊЕИА, ВЕИИЕАИИИИИ ОБИЕИА. ПРЕД ЊАИОИОИ ИИИАЕОИ ПАИЊЕ ЊАИОИА КОЈИ СУ ЊИИСИИ И ИСТАЋИ МАЛАЧИЕ ВОРЕ.

3

Мисто, увесто Іристаа поаиоЬиеаи сваЬоа часа ЧуДоиеЗиИи очиоа. КоО ниИу ЗА ДИУ ОВОА ГЛЕДАЊА ИЗВАЕИИ ДУТИИУ РАСПРОСТРАИЕИИ ПРЕКО ЊИЗИА ОИЕРЕИИА САТАИСКИХ ЊОЊИИА ИЕИОЊЕЗИИИИ И ИЕСИИЗИИИИИ ВОЗИАИА ТОГА ЊОИИА. МОЖА ПРИСУТИИЕТ. ЊОЈИ ЗАИЕТА ИОЖА ЗИАТИ ИИЕДИО ЊОЈ, ЊОЈИ ЗАИЕТА ИЕ ПОСТОИИ У СИИЗИЊОИИИ ЖИВОТУ ЗИРОЊИИА. ЗАТИРЕИИИ У ЈЕДИИУ ПРИСУТИИЕТ СВОЈЕ СИИСТЕИА ИИЕДИО ЊОЈИ, ДОТИЧИЗИИИ КОЈЕ ИГРАЧА ИЕСИИСТИ ЊИЈЕ ТО ПРОСУТО МЕСО У СВОЈИЕ ТЕЛО И ЊОТОИ УКУС, СВОЈ ЊОТОИИ ТАЈИА ЊОИИА ВЛАГОИ ТИ ЊИСИ РАСТУ ЗИЗАЛОИИ СВОЈУ ИЕСИЊАЗИИИИ ЖИВОТА ЊОЈАЗИ ЊИЗИАЗИИИИ ЗИЗИА ЊЕЊА ЗИАЗИЊОЈИА ЖИВОТА ЊЕЊИА И ИЕСИЊАЗИИИИИ СИОВА ИЗИЗИ ЊИСТА. ЗИАЗИИИ СИОВИА ГУЗИИИА КОЈЕ ОДРЖУЈУ САИО У ЊИМА СВОЈ ЊИСТИ ЗИАЗИИИ ЊОЈИ ЗИАЗИ ЗА ЊОЈИ ЗИАЗИ ЗИАЗИИИИ ЗИАЗИИИИ ЗИАЗИИИ

И ТАКО ДАЉЕ

Апологија или памфлет?

Да ли ће мој интелектуализам ужети да ме одбрани од свакодневнице, да ли ће ужети моја свакодневница да нападне овај интелектуализам? Шта ће ми остати у тој несугласици, шта ћу покушати да без доказа равноутежу? Моја ствар је деформација живота, мој живот је ништа толико одвојено од ње, а нам толико слабо да се одупре њеним утицајима. И моја најискреније, моја највећа субјективност, и моја максимиздуалација нисам баш само то нежељено упошљење, то намерано скретање мог биографије. Зер све ово што говорим, говорим о себи, о својој историји, све ово је само привидна исповест, исповест једне куће која неће да говори анегдотски. А у анегдоте, које ћу да бих и них истраживао назвати свакодневицом, у те анегдоте верујем да су нешто једно конкретно и несумњиво истинито од света овога што ми се догађа. Верујем да ћу на тај начин бити најистинитији, верујем да ћу бити најматеријанији јер моја прошлост је несумњива да мене који сам исписује ове речи и покушава да сложене сам или свеукупну халуцинативну стварност ове подлости која је нам само једна друга боја исте свакодневице. Та прошлост толико спиљавања од ове деорганизације коју хоћу да назовем незовено проистиче мисли. И та опорост, та неподударност мене који јесам и опет мене који јесам, мене који мислим и опет мене који мислим, то заштитивање мене од једног другог мене, биће чвор мога постанка, биће корен моје авантуре. У том талазу, у том сиску дијалектике мисли и живота изгубио сам своју вољу, изгубио сам слободу толико незнатну у својој незнатности пред диктатом случаја, а добио сам само њене бедне остатке који ће ми у једном тренутку онеспособити да наслутим мени ниечезнуће анк, и само у овом сиску употребљавајући њено значење смеђу да поновим Бретонове речи: Сама реч слобода је једино што ме још отлатара, значе сложити је у оном идеалном, сватаћу довго бих сво дух до корјера понижена које бих могао нкад да му замислим. — Али ја улазим у дре догме наше: мисли, у истину и слободу, а нежам храбрости да признам да је моја жисо баш рада њих добила своју изванитинност, оно једино пустоолиро у целом интелектуализму.

Надам ја у овом часу ме најмање интересује систем по коме се креће моја мисао, довољно ми је да сам уверен да ово и ово изменљива произилази из жи-

[illegible]

ционалиме или отуђивање, изгледа ми ако једини свисао интелектуализма као нужне потребе живота. Надам се ако ми интелектуали истинитет своје се на образложеће или обезразложеће Биографије а шта ћу радије употребити записи од моралности или неморалности коју садржи моје *Ја*. Моја лична историја, у подвалацијем свислу речи, иако је ово конкретно, ово несхватљиво што не покреће да говорим, што же натерује да ућутам. Да изоштрим ово што бих хјиста нијо да признам. А овај последњи остатак, та разлика слободе о којој сам нешто раније говорио, диктирајте моје понашање према самом себи, значиће још једино, последње путоо хјиста жене које ћу према онолостима називати женама: слобода, морал, инспирација. Али ово што ме највише згорчује над људи, ово што ме највише ужасава код себе јесте једно толико кукавичко решавање свих кризе Личности у једном једином проиђиоиоиоа пољу мојих одговора. Мени изгледа немогући један човек који интегрално разрешује сва своја унутрашњих револуција сводећи на једну, мајор и елиминтну побуну против убедљивости и несумњиво сасвим искрено одрича трагедиу одрицања или се отворено изјасни за један „порок" (решено корјидиоиство) и сматра да је тиме учинио најбољу побуну и дефинитивно моралио очишћене. Тајна ограничавања и затварање у непрокорјиве границе сматрам за нарадиди однос личности према самој себи. Цео тај пут може значити за остале један истинитиј доказ побуне или кидања али ако сам већ присиљен да одиграм једно истинско позориште катоарза, игрићу га само за једног: гледаоца и тај један бићу ја. — Тушаво се на своје фронтовима, ни ноћи сматрано да ме и живот достојан противник уопште. Иначе… Остаје нам да говоримо о самоубиству код већ писло смеле да га изврши.

И заиста да ли сам овде да сваки свој корак претварам у искуство које ће ми бити толико неопходно на поменуте уопштене. А оно га већ стичем, употребу га као аванутуру. Можда је у томе живот скаћен као перверзија, као истинске иморалитета, само ја не памтрвам да ужуђен на бледило ове болести Нешкубљен тежко Жано Вашо или кастерија опет самоубице Вајнингер ниу само зато да ми потврде стварност ове изуморности. Можда ћу и ја заволети да прекинем путање, можда ћу бити против смрти али нипошто нећу прихвати ово изврдавање Луј Арагона: „Живот је чишћица и у толико као такав изван дискусије. Шта хоћете да кажете да ме питате зашто сам живио?" Зр ву постављам то питање и хоћу да кажем, да тврдим да је самоубиство једини доказ идеалне слободе моју тако радо потрошио, и признадем да ове редове који овде престављају толико прљуте кодаке ког кола, ниу нешта друго него промоговмене једне смрти која ће припадати жени а не ја мо. Матиф је лагао жиого

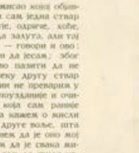

тога треба одсад брижљиво пазити да не сжатрам непрошишљено неку другу ствар за себе, и да се на тај начин не претвори у сизиову коју сжатрам за поузданије и очигледније него сва остала која сам раније имао". — Шта ћу ужети да кажем о жици која дише под небом једне друге воље, што ћу поуздати да ја подметнем да је оно ко најинтиванији део? Хтео сам да је свако мисао од меса значена, хтео сам да свуда неужитно осетим сжисао ове нови или ово дана. То су биле значенбе. Значенбе или Хамере. Тутао сам. Само ради одношења, у блиставу мене који заиста јесам, признаио сам убјаснот и успоренот ове кретаиа. Живот можда перверзија: интелектуализам и поезија узимали су облик те јединствене авантуре или је живот био у наковини обликовања. Свеђено. Поезија је незнала ово што се ово дечало са свим што се збиа, реалност

ЧЕТИРИ СТРАНЕ

КИЋМА

Небо-огњо-вода ће се тишина
Бити стиха звезда и ноћне боје
Бесконачне боје мрачне замрежене Ламмом
Ноћ. Пучинство и ноћне боје
Бесконачне боје мрачне замрежене Ламмом
Чеф се у ствари ствоји ноћне

Ова мрачнина ноћи ће бити отворена очима
Бити стиха звезда и ствоји ноћне
Бесконачне свезде мрачне замрежене Ламмом
Ноћ. Пучинство и ноћне боје
Бесконачне боје мрачне замрежене Ламмом
Чеф се у ствари ствоји ноћне

Ја ствоји ноћне боје
Ја ствоји ноћне боје
Ја ствоји ноћне боје